Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

13. prosince 2012*

„Volný pohyb pracovníků — Článek 45 SFEU — Příspěvek na podporu zaměstnávání nezaměstnaných osob staršího věku a dlouhodobě nezaměstnaných osob — Podmínka zařazení do evidence na vnitrostátním úřadě práce — Podmínka bydliště — Omezení — Odůvodnění“

Ve věci C-379/11,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Cour administrative (Lucembursko) ze dne 14. července 2011, došlým Soudnímu dvoru dne 18. července 2011, v řízení

Caves Krier Frères Sàrl

proti

Directeur de l’Administration de l’emploi,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Rosas, vykonávající funkci předsedy druhého senátu, U. Lõhmus, A. Ó Caoimh (zpravodaj), A. Arabadžev a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: R. Şereş, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. června 2012,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Caves Krier Frères Sàrl M. Maillietem, avocat,

— za lucemburskou vládu C. Schiltzem, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Pierretem a S. Coïem, avocats,

— za českou vládu M. Smolkem a D. Hadrouškem, jako zmocněnci,

— za rakouskou vládu C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

— za polskou vládu M. Szpunarem a B. Majczynou, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi G. Rozetem, jako zmocněncem,

* Jednací jazyk: francouzština.

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 27. září 2012,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 21 a 45 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností Caves Krier Frères Sàrl (dále jen „Caves Krier“) a Administration de l'emploi (úřad práce; dále jen „ADEM“), jehož předmětem je odmítnutí poskytnout příspěvek na podporu zaměstnávání nezaměstnaných osob staršího věku a dlouhodobě nezaměstnaných osob.

Lucemburský právní rámec

3 Článek L.541-1 code du travail (zákoník práce) stanoví:

„Fond zaměstnanosti nahrazuje zaměstnavatelům v soukromém sektoru pojistné na sociální zabezpečení – část odváděnou zaměstnavatelem i zaměstnancem – za nezaměstnané osoby přijaté do zaměstnání, bez ohledu na to, zda byla těmto osobám poskytována podpora v nezaměstnanosti, či nikoli, za podmínky, že tyto osoby dosáhly věku [45] let a byly po dobu nejméně jednoho měsíce zařazeny do evidence úřadu [ADEM] jako uchazeči o zaměstnání.

Uchazeči o zaměstnání ve věku od [40] do [44] let musí být zařazeni do evidence úřadu [ADEM] jako uchazeči o zaměstnání po dobu nejméně třech měsíců a uchazeči o zaměstnání ve věku od [30] do [39] let po dobu nejméně dvanácti měsíců.

Podmínka zařazení do evidence úřadu [ADEM] se neuplatní na uchazeče o zaměstnání starší [40] let, kterých se týká plán udržení zaměstnanosti upravený článkem L. 513-3 tohoto zákona, jenž podléhá schválení ministra, do jehož pravomoci spadá oblast zaměstnanosti.“

4 Článek L. 622-6 odst. 1 téhož zákoníku stanoví, že nezaměstnané osoby, které hledají práci, mají povinnost požádat úřad ADEM o zařazení do evidence jako uchazeči o zaměstnání.

Spor v původním řízení a předběžná otázka

5 Michèle Schmidt-Krier se narodila dne 30. července 1955 a je lucemburskou státní příslušnicí, která pobývá se svým manželem v Německu, v blízkosti lucemburských hranic. Michèle Schmidt-Krier pracovala vždy v Lucembursku.

6 Dne 1. května 2008 uzavřela M. Schmidt-Krier, které v té době bylo 52 let, se společností Caves Krier se sídlem v Remich (Lucembursko) pracovní smlouvu na dobu neurčitou.

7 Poté, co společnost Caves Krier přijala do zaměstnání M. Schmidt-Krier, podala dne 2. září 2008 u úřadu ADEM žádost o příspěvek na podporu zaměstnávání nezaměstnaných osob staršího věku a dlouhodobě nezaměstnaných osob podle čl. L. 541-1 prvního pododstavce code du travail..

8 Rozhodnutím ze dne 4. září 2008 zamítl úřad ADEM tuto žádost z toho důvodu, že M. Schmidt-Krier nesplňovala podmínku zařazení do evidence úřadu ADEM jakožto uchazeč o zaměstnání po dobu nejméně jednoho měsíce, jak to vyžaduje dotčené ustanovení (dále jen „sporné rozhodnutí“).

9 Dne 11. ledna 2010 podala společnost Caves Krier k tribunal administratif (správní soud prvního stupně) žalobu na neplatnost tohoto rozhodnutí, ve které zdůraznila, že M. Schmidt-Krier byla zařazena do evidence jako uchazeč o zaměstnání v Německu a že po celý svůj život pracovala v Lucembursku, přičemž byla vedena na úřadě práce v Německu pouze z toho důvodu, že se tam spolu s manželem přestěhovala, byť nadále pracovala v Lucembursku.

10 Společnost Caves Krier se ve své žalobě opírá o jeden žalobní důvod vycházející z porušení zásady rovnosti před zákonem, která je zakotvena v Ústavě Lucemburského velkovévodství, jelikož použitelná právní úprava, a tudíž i sporné rozhodnutí zavádí v případě poskytnutí dotčeného příspěvku rozdílné zacházení mezi lucemburským státním příslušníkem s bydlištěm v Lucembursku a lucemburským státním příslušníkem s bydlištěm v zahraničí, kteří oba dva pracovali v Lucembursku, ač toto rozdílné zacházení neodůvodňují objektivní kritéria.

11 Tribunal administratif ve svém rozsudku ze dne 14. července 2010 tuto žalobu zamítl z toho důvodu, že M. Schmidt-Krier při svém nástupu do zaměstnání nesplňovala podmínku zápisu do evidence úřadu ADEM. Co se týče porušení ústavní zásady rovnosti zacházení, tento soud rozhodl, že situace nezaměstnané osoby, která má bydliště v Lucembursku, takže může požádat o zařazení do evidence jako uchazeč o zaměstnání na úřadě ADEM, není srovnatelná se situací nezaměstnané osoby, která proto, že nemá bydliště v Lucembursku, nemůže požádat o zařazení do evidence tohoto úřadu, a která naopak musí požádat o zařazení do evidence úřadu práce v členském státě svého bydliště.

12 Dne 12. srpna 2010 podala společnost Caves Krier proti tomuto rozsudku kasační opravný prostředek ke Cour administrative, ve kterém se dovolávala neústavnosti čl. L. 541-1 prvního pododstavce code du travail.

13 Cour constitutionnelle, jemuž byla tato otázka položena, rozhodl rozsudkem č. 64/11 ze dne 4. května 2011 (*Mémorial* A 2011, s. 1572), že toto ustanovení je v souladu s lucemburskou ústavou.

14 Cour administrative je v předkládacím rozhodnutí nicméně toho názoru, že tato věc vznáší otázku unijního práva. Je totiž nesporné, že o zařazení do evidence úřadu ADEM mohou požádat pouze rezidenti. Vzhledem k tomu, že přiznání příspěvku na podporu zaměstnávání stanoveného v čl. L. 541-1 prvním pododstavci code du travail je podmíněno takovým zařazením do evidence, je tudíž tento příspěvek ve skutečnosti vyhrazen zaměstnavatelům, kteří přijmou do zaměstnání nezaměstnané osoby s bydlištěm na lucemburském území. Toto ustanovení tak může tvořit překážku volného pohybu občanů Unie ve smyslu článků 21 SFEU a 45 SFEU, jelikož potenciální zaměstnavatel nezaměstnané osoby starší 45 let bude dávat přednost lucemburskému rezidentovi, který mu jako jediný umožní získat dotčený příspěvek.

15 Předkládající soud uvedl, že jelikož lucemburský stát není v řízení, které před ním probíhá, účastníkem řízení, neměl možnost prokázat, zda se takové omezení související s bydlištěm zakládá na objektivních důvodech obecného zájmu, které jsou nezávislé na státní příslušnosti dotčených osob, a je přiměřené v poměru k legitimnímu cíli, který sporné vnitrostátní ustanovení sleduje. Tento soud má za to, že z moci úřední nemůže tato odůvodnění nahradit.

16 Za těchto podmínek se Cour administrative rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Je článek L. 541-1 první pododstavec lucemburského code du travail v rozsahu, v němž zaměstnavatelům soukromého sektoru přiznává právo na náhradu pojistného na sociální zabezpečení – části odváděné zaměstnavatelem i zaměstnancem – za nezaměstnané osoby starší 45 let přijaté do zaměstnání, bez ohledu na to, zda byla těmto osobám poskytována podpora v nezaměstnanosti, či nikoli, avšak za podmínky, že tyto osoby byly po dobu nejméně jednoho měsíce zařazeny jako uchazeči o zaměstnání do evidence úřadu [ADEM], zatímco v případě zaměstnavatelů,

kteří přijmou do zaměstnání nezaměstnané osoby, jež byly zařazeny do evidence jako uchazeči o zaměstnání u příslušných zahraničních úřadů, se toto opatření neuplatní, slučitelný s unijním právem, konkrétně pak s články 21 [SFEU] a 45 [SFEU]?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

17 Zaprvé rakouská vláda tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná, jelikož předkládající soud přesně neuvedl relevantní skutkové okolnosti projednávané věci a použitelná vnitrostátní ustanovení. I když podle jejího názoru z doslovné citace čl. L. 541-1 prvního pododstavce code du travail, jakož i ze znění otázky nevyplývá, že se sporný příspěvek na podporu zaměstnávání zaměstnavateli přiznává pouze na osoby s bydlištěm v Lucembursku, předkládací rozhodnutí patrně tvrdí, že takové omezení existuje. Není tedy jasné, zda je třeba v projednávané věci zkoumat slučitelnost s unijním právem u podmínky bydliště či pouze povinného zařazení do evidence úřadu ADEM.

18 Tuto námitku nelze přijmout. Jak vyplývá z bodu 14 tohoto rozsudku, předkládající soud ve svém rozhodnutí, které předložil Soudnímu dvoru, uvedl s požadovanou přesností skutkové okolnosti sporu v původním řízení a přesně určil vnitrostátní ustanovení, jež se na tento spor použije, tedy čl. L. 541-1 první pododstavec code du travail. Tento soud rovněž vyložil použitelnou vnitrostátní právní úpravu, když konstatoval, že o zařazení do evidence jako uchazeči o zaměstnání na úřadě ADEM mohou požádat pouze tuzemští rezidenti. Soudní dvůr má tedy k dispozici všechny informace nezbytné k tomu, aby mohl předkládajícímu soudu poskytnout užitečnou odpověď za účelem rozhodnutí sporu v původním řízení.

19 Zadruhé se česká vláda táže, zda není otázka položená předkládajícím soudem hypotetická, jelikož bez ohledu na to, co je stanoveno v čl. L. 541-1 prvním pododstavci code du travail, přijala společnost Caves Krier M. Schmidt-Krier do zaměstnání.

20 I když je pravda, že odmítnutí poskytnout společnosti Caves Krier příspěvek na podporu zaměstnávání, stanovený v čl. L. 541-1 prvním pododstavci code du travail, neodradilo tuto společnost od toho, aby M. Schmidt-Krier zaměstnala, nic to nemění na tom, jak česká vláda sama ve svých písemných vyjádřeních připouští, že takové odmítnutí způsobilo, že byla M. Schmidt-Krier přijata do zaměstnání za méně příznivých podmínek, než by byl přijat uchazeč o zaměstnání starší 45 let zařazený do evidence úřadu ADEM, což podle názoru společnosti Caves Krier představuje překážku volnému pohybu pracovníků stanovenému unijním právem, a což tudíž vyvolalo spor mezi ní a úřadem ADEM. Za těchto podmínek nelze otázku položenou předkládajícím soudem považovat za hypotetickou.

21 Konečně zatřetí česká vláda tvrdí, že položená otázka může být rovněž nepřípustná, jelikož z předkládacího rozhodnutí patrně vyplývá, že M. Schmidt-Krier byla zařazena do evidence jako uchazeč o zaměstnání v Německu, ačkoli ve stejné době pracovala v Lucembursku.

22 Vzhledem k tomu, že předkládající soud konstatoval, že se na spor v původním řízení použije čl. L. 541-1 první pododstavec code du travail, z čehož lze vyvodit, že M. Schmidt-Krier byla v době svého přijímání do zaměstnání nezaměstnaná, nemůže tedy Soudní dvůr, jehož úlohou v rámci řízení o předběžné otázce není posuzovat skutkové okolnosti, tento předpoklad zpochybnit.

23 Je tudíž třeba rozhodnout, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K věci samé

24 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být články 21 SFEU a 45 SFEU vykládány tak, že brání právní úpravě členského státu, která podmiňuje poskytnutí příspěvku zaměstnavatelům na podporu zaměstnávání nezaměstnaných osob starších 45 let tím, že je nezaměstnaná osoba při svém přijímání do zaměstnání zařazena do evidence jako uchazeč o zaměstnání v tomto členském státě, je-li takové zařazení do evidence podmíněno bydlištěm v tuzemsku.

25 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury spadá do působnosti článku 45 SFEU každý státní příslušník Unie bez ohledu na místo pobytu a státní příslušnost, který využil práva na volný pohyb pracovníků a který vykonával zaměstnání v jiném členském státě, než je jeho stát pobytu (zejména viz rozsudky ze dne 21. února 2006, Ritter-Coulais, C-152/03, Sb. rozh. s. I-1711, bod 31, a ze dne 18. července 2007, Hartmann, C-212/05, Sb. rozh. s. I-6303, bod17).

26 Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že v rámci článku 45 SFEU musí být za „pracovníka“ považována osoba, která po určitou dobu vykonává pro jinou osobu a pod jejím vedením práci, za niž dostává odměnu. Po skončení pracovního poměru dotčená osoba v zásadě ztrácí postavení pracovníka, avšak s tím, že toto postavení může po skončení pracovního poměru vyvolávat určité účinky a že osoba, která skutečně hledá práci, musí být rovněž považována za pracovníka (viz rozsudek ze dne 12. května 1998, Martínez Sala, C-85/96, Recueil, s. I-2691, bod 32 a citovaná judikatura).

27 Z toho vyplývá, že situace takového příhraničního pracovníka, jako je M. Schmidt-Krier, který po ztrátě zaměstnání v jiném členském státě, než je stát, v němž se nachází jeho skutečné bydliště, znovu najde zaměstnání v tomto jiném členském státě v rámci pracovní smlouvy na dobu neurčitou, spadá do rozsahu působnosti článku 45 SFEU.

28 Ačkoli platí, že práva volného pohybu stanovená v tomto článku mají pracovníci včetně uchazečů o zaměstnání, nic ve znění uvedeného článku nenaznačuje, že by se těchto práv nemohly dovolávat i jiné osoby. Má-li být právo pracovníků na přijetí do zaměstnání a jeho výkon bez diskriminace účinné a účelné, musí být nezbytně doplněno právem zaměstnavatelů na jejich přijetí v souladu s pravidly upravujícími volný pohyb pracovníků (viz rozsudky ze dne 7. května 1998, Clean Car Autoservice, C-350/96, Recueil, s. I-2521, body 19 a 20, jakož i ze dne 11. ledna 2007, ITC, C-208/05, Sb. rozh. s. I-181, body 22 a 23).

29 Za těchto podmínek se takový zaměstnavatel, jako je společnost Caves Krier, může dovolávat práv, která pracovníkům přímo přiznává článek 45 SFEU.

30 Vzhledem k tomu, že věc v původním řízení spadá do působnosti tohoto ustanovení, není nutné, aby se Soudní dvůr vyjadřoval k výkladu článku 21 SFEU. Toto posledně uvedené ustanovení, které obecným způsobem stanoví právo všech občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, nachází totiž zvláštní vyjádření v článku 45 SFEU, pokud jde o volný pohyb pracovníků (zejména viz výše uvedený rozsudek ITC, body 64 a 65; rozsudek ze dne 11. září 2007, Hendrix, C-287/05, Sb. rozh. s. I-6909, body 61 a 62, jakož i ze dne 25. října 2012, Prete, C-367/11, bod 20).

31 Co se týče otázky, zda taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava, která je předmětem věci v původním řízení, představuje omezení ve smyslu článku 45 SFEU, je třeba připomenout, že cílem všech ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se volného pohybu osob je usnadnit státním příslušníkům členských států výkon veškerých profesních činností na území Evropské unie a že tato ustanovení brání přijetí opatření, která by mohla znevýhodňovat tyto státní příslušníky, chtějí-li vykonávat hospodářskou činnost na území jiného členského státu (zejména viz výše uvedený rozsudek ITC, bod 31, a rozsudek ze dne 16. března 2010, Olympique Lyonnais, C-325/08, Sb. rozh. s. I-2177, bod 33).

32 Lucemburská vláda nicméně tvrdí, že vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, nijak nebrání volnému pohybu pracovníků, jelikož nestanoví žádnou podmínku bydliště. Položená otázka podle jejího názoru spočívá v tomto ohledu na nesprávném výkladu vnitrostátní právní úpravy provedeném předkládajícím soudem. Každá nezaměstnané osoba, která není lucemburským rezidentem, může totiž požádat o zařazení do evidence úřadu ADEM. Článek L. 622-6 odst. 1 code du travail jasně stanoví, že nezaměstnané osoby, které hledají práci, mají povinnost požádat úřad ADEM o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. I když zaměstnanec lucemburské státní příslušnosti, který pobývá v Německu, musí zajisté požádat o zařazení do evidence na německém úřadu práce, aby pobíral případné dávky v nezaměstnanosti, žádné ustanovení lucemburského práva takovému zaměstnanci nebrání požádat o zařazení do evidence úřadu ADEM, aby mohl být informován o volných pracovních místech v Lucembursku a aby zaměstnavateli, který ho přijme do zaměstnání, bylo umožněno využít práv vyplývajících z článku L. 541-1 prvního pododstavce code du travail.

33 Lucemburská vláda má tudíž za to, že toto ustanovení ani čl. L. 622-6 odst. 1 code du travail nejsou z pohledu unijního práva diskriminační, jelikož zaměstnavatel může dotčenou podporu získat, i když uchazeč o zaměstnání nemusí splňovat žádnou podmínku státní příslušnosti nebo bydliště. Článek L. 541-1 první pododstavec uvedeného zákoníku ostatně jasně stanoví, že se zaměstnavatelům nahrazuje pojistné na sociální zabezpečení za nezaměstnané osoby přijaté do zaměstnání bez ohledu na to, zda byla těmto osobám poskytována podpora v nezaměstnanosti, či nikoli. Ve věci v původním řízení se tak úřad ADEM ve sporném rozhodnutí omezil na konstatování, že M. Schmidt-Krier nesplňuje podmínku zařazení do evidence na tomto úřadě. V žádném případě se nejednalo o rozhodnutí, jímž by tento úřad odepřel zařazení do evidence, založené z pohledu unijního práva na diskriminačních důvodech.

34 Podle této vlády z toho vyplývá, že pracovníci pobývající na lucemburském území, stejně jako státní příslušníci jiných členských států pracující v Lucembursku nebo lucemburští státní příslušníci pracující v Lucemburku a pobývající v jiném členském státě, podléhají stejným povinnostem. Není tedy s nimi zacházeno rozdílně, jelikož každý z nich může požádat o zařazení do evidence úřadu ADEM.

35 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury nemá Soudní důr pravomoc vykládat vnitrostátní právo členského státu (zejména viz rozsudek ze dne 17. března 2011, Naftiliaki Etaireia Thasou a Amaltheia I Naftiki Etaireia, C-128/10 a C-129/10, Sb. rozh. s. I-1885, bod 40).

36 Soudnímu dvoru tedy nepřísluší, aby se v rámci řízení o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU vyjadřoval k výkladu vnitrostátních ustanovení ani aby posuzoval, zda jejich výklad, který podává předkládající soud, je správný (rozsudek ze dne 23. dubna 2009, Angelidaki a další, C-378/07 až C-380/07, Sb. rozh. s. I-3071, bod 48, jakož i citovaná judikatura).

37 V rámci rozdělení pravomocí mezi soudy Unie a vnitrostátními soudy Soudnímu dvoru naopak přísluší, aby vzal v úvahu skutkový a legislativní kontext, do něhož jsou předběžné otázky zasazeny, který je vymezen v předkládacím rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. října 2009, Pontin, C-63/08, Sb. rozh. s. I-10467, bod 38 a citovaná judikatura).

38 Proto je nutno provést přezkum této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce s přihlédnutím k výkladu tohoto práva podanému tímto soudem bez ohledu na to, které kritické body směřuje lucemburská vláda vůči výkladu vnitrostátního práva, který podal předkládající soud (obdobně je nutno provést přezkum této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce s přihlédnutím k výkladu tohoto práva podanému tímto soudem (viz obdobně rozsudky (*per analogiam* viz výše uvedený rozsudek Pontin, bod 38).

39 Jak přitom vyplývá již z bodu 18 tohoto rozsudku, i když v projednávané věci není nepopíránozpochybněno, že vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, výslovně nestanoví, že zařazení do evidence úřadu ADEM je podmíněno bydlištěm v Lucembursku,

předkládající soud ve svém rozhodnutí, se kterým se obrátil v rámci řízení o předběžné otázce na Soudní dvůr, konstatoval, že je nesporné, že o zařazení do evidence úřadu ADEM mohou požádat pouze rezidenti.

40 Kromě toho ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že k tomuto výkladu se v kontextu věci v původním řízení přiklonil rovněž tribunal administratif ve svém rozhodnutí ze dne 14. července 2010, jakož i Cour constitutionnelle ve svém rozsudku č. 64/11 ze dne 4. května 2011.

41 Z dokumentů, jež společnost Caves Krier předložila v odpověď na písemnou otázku položenou Soudním dvorem, dále vyplývá, že i když internetová stránka určená uchazečům o zaměstnání v Lucembursku stručně uvádí, že příhraniční pracovníci, kteří si to přejí, mohou požádat o zařazení do evidence úřadu ADEM, je tato informace v rozporu s ostatními pasážemi téže stránky, jakož i s několika dalšími dokumenty, které zdůrazňují opak, a to že podmínkou pro to, aby uchazeč o zaměstnání mohl požádat o zařazení do evidence úřadu ADEM, je jeho pobyt v tomto členském státě. Kromě toho z přípravných prací týkajících se reformy úřadu ADEM, které byly rovněž předloženy společností CAVES Krier, vyplývá, že od roku 2012 budou mít příhraniční pracovníci, kteří ztratí práci v Lucembursku, přístup ke všem službám úřadu ADEM, přičemž z této reformy, která nebyla v době rozhodné z hlediska skutkových okolností sporu v původním řízení v platnosti, lze jednoznačně vyvodit, že takový přístup byl před rokem 2012 vyloučen.

42 Pro účely přezkumu projednávané předběžné otázky je tedy třeba vycházet z předpokladu, že vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, podmiňuje zařazení do evidence úřadu ADEM, a tudíž i poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání stanoveného v čl. L. 541-1 prvním pododstavci code du travail bydlištěm v Lucembursku, což však přísluší ověřit předkládajícímu soudu v rámci výkonu jeho pravomocí.

43 Za těchto podmínek se vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, jeví tak, že zavádí rozdílné zacházení mezi státními příslušníky členských států v postavení uchazečů o zaměstnání, kteří pobývají na lucemburském území, na straně jedné, a státními příslušníky členských států v postavení uchazečů o zaměstnání, kteří pobývají v jiném členském státě, na straně druhé.

44 Tato vnitrostátní právní úprava tím, že podmiňuje poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání bydlištěm uchazeče o zaměstnání v Lucembursku, tak znevýhodňuje některé pracovníky jen z toho důvodu, že si zřídili bydliště v jiném členském státě.

45 Taková právní úprava proto může odradit zaměstnavatele usazeného v Lucembursku od toho, aby přijal do zaměstnání uchazeče o zaměstnání, který stejně jako M. Schmidt-Krier ve věci v původním řízení nemá bydliště v tomto členském státě, jelikož takové přijetí do zaměstnání tomuto zaměstnavateli neumožňuje, aby na rozdíl od přijetí do zaměstnání uchazeče o zaměstnání s bydlištěm v témže členském státě čerpal příspěvek na podporu zaměstnávání.

46 Z toho vyplývá, že tato právní úprava může ztížit přístup k zaměstnání v Lucembursku příhraničnímu pracovníkovi, který je stejně jako M. Schmidt-Krier nezaměstnanou osobou.

47 Taková vnitrostátní právní úprava, která staví pracovníky-nerezidenty do méně výhodné situace než pracovníky s bydlištěm v Lucembursku, představuje omezení svobody přiznané pracovníkům článkem 45 SFEU (*per analogiam* viz rozsudek ze dne 7. července 2005, van Pommeren-Bourgondiën, C-227/03, Sb. rozh. s. I-6101, bod 44, jakož i výše uvedený rozsudek Ritter-Coulais, body 37 a 38).

48 Opatření, které omezuje volný pohyb pracovníků, může být přípustné pouze tehdy, jestliže sleduje legitimní cíl slučitelný se Smlouvou a je odůvodněno naléhavými důvody obecného zájmu. V takovém případě je však ještě třeba, aby použití takového opatření bylo způsobilé zaručit uskutečnění dotčeného cíle a nepřekračovalo meze toho, co je pro dosažení tohoto cíle nezbytné (zejména viz výše uvedené rozsudky ITC, bod 37, a Olympique Lyonnais, bod 38).

49 Podle ustálené judikatury je na členských státech, když přijímají opatření, které se odchyluje od zásady zakotvené v unijním právu, aby v každém jednotlivém případě prokázaly, že uvedené opatření může zajistit dosažení uplatňovaného cíle a nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k jeho dosažení. K důvodům, jichž se může členský stát dovolávat, musí být tedy přiložena analýza vhodnosti a přiměřenosti omezujícího opatření přijatého tímto členským státem, jakož i přesné informace podporující jeho argumentaci (rozsudek ze dne 13. dubna 2010, Bressol a další, C-73/08, Sb. rozh. I-2735, bod 71).

50 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že lucemburská vláda navzdory otázkám položeným v tomto směru na jednání Soudním dvorem, nedokázala popsat cíl, který sleduje vnitrostátní právní úprava, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, tím, že podmiňuje zařazení do evidence úřadu ADEM, a tedy i poskytnutí příspěvku na podporu zaměstnávání, bydlištěm v této zemi, neboť se omezila pouze na odůvodnění podmínky zařazení do evidence tohoto úřadu, takže nepředložila žádný důkaz za účelem odůvodnění této podmínky bydliště z titulu naléhavých důvodů obecného zájmu chráněných článkem 45 SFEU.

51 Za účelem poskytnutí úplné odpovědi předkládajícímu soudu je třeba připomenout, že členským státům přísluší zvolit opatření, jimiž mohou dosáhnout cílů, které sledují v oblasti zaměstnanosti. Soudní dvůr uznal, že členské státy mají při výkonu této pravomoci širokou posuzovací pravomoc. Mimoto nelze popřít, že podpora zaměstnávání představuje legitimní cíl sociální politiky (viz výše uvedený rozsudek ITC, bod 39 a citovaná judikatura).

52 Nicméně posuzovací pravomoc, kterou mají členské státy v oblasti sociální politiky, nemůže odůvodnit poškození práv, která jednotlivci vyvozují z ustanovení Smlouvy zakotvujících jejich základní svobody (viz výše uvedený rozsudek ITC, bod 40 a citovaná judikatura).

53 V tomto ohledu je však třeba zejména připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že pokud jde o migrující a příhraniční pracovníky, je podmínka bydliště v zásadě nepřiměřená, jelikož tím, že tito pracovníci vstoupili na pracovní trh členského státu, si v zásadě vytvořili dostatečnou integrační vazbu na společnost tohoto členského státu, která jim umožňuje, aby se na ně vztahovala zásada rovného zacházení ve srovnání s pracovníky tuzemské státní příslušnosti i s pracovníky-rezidenty. Integrační vazba vyplývá zejména ze skutečnosti, že migrující a příhraniční pracovníci daněmi, jež odvádí v hostitelském členském státě ze závislé činnosti, kterou v něm vykonávají, přispívají rovněž k financování sociálních politik tohoto státu (v tomto smyslu zejména viz rozsudek ze dne 14. června 2012, Komise v. Nizozemsko, C-542/09, body 63, 65 a 66, jakož i citovaná judikatura).

54 Ve věci v původním řízení je tak nesporné, že M. Schmidt-Krier, i když nemá v Lucembursku bydliště, je příhraničním pracovníkem a státním příslušníkem tohoto členského státu, který vždy pracoval v Lucembursku. Lze ji tedy považovat za pracovníka, jenž se integroval na lucemburském pracovním trhu.

55 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba odpovědět na položenou otázku v tom smyslu, že článek 45 SFEU musí být vykládán tak, že brání právní úpravě členského státu, která podmiňuje poskytnutí příspěvku zaměstnavatelům na podporu zaměstnávání nezaměstnaných osob starších 45 let zařazením nezaměstnané osoby, přijímané do zaměstnání, do evidence uchazečů o zaměstnání v tomto členském státě, je-li takové zařazení do evidence podmíněno bydlištěm v tuzemsku, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 45 SFEU musí být vykládán tak, že brání právní úpravě členského státu, která podmiňuje poskytnutí příspěvku zaměstnavatelům na podporu zaměstnávání nezaměstnaných osob starších 45 let zařazením nezaměstnané osoby, přijímané do zaměstnání, do evidence uchazečů o zaměstnání v tomto členském státě, je-li takové zařazení do evidence podmíněno bydlištěm v tuzemsku, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.